

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/199/2017
Identifikačné číslo spisu: 2713203146
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2713203146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. P., bývajúceho v R., zastúpeného Mgr. Marošom Ožvaldom, advokátom so sídlom v Bratislave, Grösslingova 6-8, proti žalovanej Prima banke Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej splnomocneným zamestnancom JUDr. Štefanom Orosim, o zaplatenie 138,71 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 5 C 168/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. mája 2017 sp. zn. 23 Co 732/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. júna 2015 č. k. 5 C 168/2013-361 prvým odsekom výroku žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 138,71 eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 123,76 eur od 30. novembra 2012 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým odsekom výroku žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 909,58 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu. Tretím odsekom výroku určil, že v zmluve o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX. uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 4. mája 2007 sú neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v bode 5.2 v znení: „Klient sa zaväzuje mesačne platiť banke poplatok za správu Úverového účtu vo výške 69 Sk mesačne“ a v bode 14.3 v znení: „Klient vyhlasuje, že prijíma návrh tejto rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej vzájomné spory, ktoré by medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s úverovou zmluvou je príslušný prejednať a rozhodnúť s konečnou platnosťou v rozhodcovskom konaní Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk (ďalej len rozhodcovský súd). Zmluvné strany sa zároveň dohodli, že rozsudok rozhodcovského súdu bude záväzný pre zmluvné strany, že v stanovených lehotách splnia všetky povinnosti uložené v rozhodcovskom rozsudku, ktorý nie je možné zrušiť z dôvodov ako pri obnove konania podľa osobitného zákona. Ak klient označí toto políčko ??? platí, že neprijíma vyššie uvedený návrh rozhodcovskej zmluvy, s tým, že vzájomné spory, ktoré by medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s úverovou zmluvou, je príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd“ a tieto neprijateľné podmienky sú neplatné. Po právnej stránke aplikoval § 387 ods. 1, § 394 ods. 2, § 397 ods.

1, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 23a ods. 1 zák. č. 643/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, § 54, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 458, § 217 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 106 ods. 1 O.s.p., § 93b ods. 1, 2 zák. č. 483/2001 Z.z. zákona o bankách, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a/, čl. 3 ods. 1, 3 smernice Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Po vecnej stránke mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcovi úver vo výške 1 500 000 Sk (49 790,88 eur) za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti, ktorý sa žalobca zaviazal splácať za podmienok dohodnutých v zmluve. Uviedol, že žalobca má postavenie spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uzatvorená zmluva má charakter predtlačeneho formulára, ktorý bol pre žalobcu vopred pripravený a žalovaná tento typ zmluvy používa pre širší počet svojich klientov bez toho, aby s každým individuálne dojednávala jednotlivé podmienky zmluvy. Súčasťou úverovej zmluvy je rozhodcovská doložka, ktorá neumožňuje prejednanie veci na všeobecnom súde, ide teda o nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Táto skutočnosť robí rozhodcovskú doložku neprijateľnou podmienkou, a teda absolútne neplatnou. Poukázal na bod 5.2. zmluvy, v ktorom bol medzi stranami sporu dohodnutý poplatok za správu úverového účtu vo výške 69 Sk (2,29 eur) mesačne. Uvedený poplatok označil za neprijateľný, resp. neplatný; pretože žalovaná od začiatku zmluvného vzťahu (založeného zmluvou č. XX/XXX/XX), t. j. od 4. mája 2007 účtovala žalobcovi poplatok za správu úverového účtu, a to najskôr vo výške 2,29 eur mesačne, potom vo výške 2,62 eur a od júna 2010 vo výške 2,99 eur. Poplatok za vedenie účtu nepredstavuje žiadnu formu odplaty za poskytnutie úveru, ale predstavuje odplatu za služby, ktoré majú byť poskytované klientovi. Aj poplatok za vedenie úverového účtu bol jednostranne určený žalovanou a toto konanie možno posudzovať ako konanie, ktoré spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Pri poplatkoch, ktoré má platiť spotrebiteľ je nevyhnutné, aby sa týmto poplatkom platilo skutočné plnenie poskytované spotrebiteľovi a v jeho záujme. S odkazom na rozhodovaciu prax Krajského súdu Karlsruhe (17 U 192/100) uviedol, že vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplacnú službu banky klientovi, práve naopak, slúži výhradne záujmom banky. Pokiaľ žalovaná ako veriteľ poskytla žalobcovi ako dlžníkovi úver, bolo len v jej kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, ale je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášal žalobca ako spotrebiteľ, ktorý za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky platil žalovanej ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru, a preto na žalobcu ako spotrebiteľa nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov, za ktoré spotrebiteľovi nie je poskytované žiadne protiplnenie, keď zo znenia zmluvy nevyplýva, že by žalobcovi bol poskytovaný výpis z predmetného úverového účtu, alebo že by mal prístup k informáciám a údajom vedeným na účte, teda išlo o čisto administratívno-technické údaje pre žalovanú ako veriteľa. Z dokazovania nevyplývalo, že sa žalovaná dohodla so žalobcom, že v súvislosti so zmluvou o poskytnutí úveru žalovaná (banka) má zriadiť pre žalobcu úverový účet, na ktorý bude vykonávať splátky úveru inkasným spôsobom z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX v zmysle článku 7.3 zmluvy o poskytnutí úveru. Úverovým účtom disponuje len žalovaná a žalobca nemá možnosť akejkoľvek dispozície s týmto úverovým účtom a nie sú ani zmluvne dohodnuté základné zmluvné náležitosti pre zriadenie tohto účtu, účel tohto účtu, jeho vznik, zmena, resp. zánik tohto účtu, čiže žalobca ani nie je účastníkom zmluvného vzťahu týkajúceho sa tohto úverového účtu a nevznikajú pre neho ani povinnosti voči žalovanej súvisiace s týmto úverovým účtom. Na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu, keď prijala plnenie na základe neplatnej časti zmluvy, a preto je povinná toto obohatenie povinná vydať žalobcovi. V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou žalovanou uviedol, že premlčacia doba pri práve na nárok na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy začína plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo. Keďže návrh bol na okresný súd podaný 30. apríla 2013, žalobca si uplatnil svoj nárok na vrátenie poplatku spätne za štyri roky pred podaním návrhu, teda nárok žalobcu bol podaný včas, nie je premlčaný. Záverom konštatoval, že žalovaná bola žalobcom vyzvaná k splneniu dlhu v lehote desiatich dní od zaslania výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 19. novembra 2012, uplynutím desiateho dňa sa žalovaná dostala do omeškania, preto bola žalovaná zaviazaná na zaplatenie úroku z omeškania vo výške uplatnenej žalobcom. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 22. mája 2017 sp. zn. 23 Co 732/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v odseku I. a II. výroku zmenil

tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 71,76 eur s 8,75 % úrokom z omeškania od 30. novembra 2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol. Ďalej rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania a vo zvyšnej časti, v odseku III. (určenia neprijateľných zmluvných podmienok) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení odlišne upravil spornú otázku premlčania. Stotožnil sa s názorom okresného súdu o bezdôvodnom obohatení žalovanej a povinnosti poskytnutého plnenia vydať. Poplatok za správu úverového účtu žalobca platil mesačne, preto sa každá z mesačných splátok premlčuje osobitne. Subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť odo dňa, keď sa dozvedel že došlo k obohateniu na jeho úkor a kto sa na jeho úkor obohatil a trvá dva roky. Objektívna premlčacia lehota trvá tri roky a v tomto prípade začala plynúť prijatím týchto jednotlivých plnení (poplatkov) žalovanou. Subjektívna premlčacia doba tak začala žalobcovi plynúť 19. novembra 2012, kedy bola žalovaná vyzvaná na vrátenie zaplateného poplatku za správu úverového účtu, t. j. vtedy sa žalobca skutočne dozvedel, že k obohateniu prišlo a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobca podal žalobu dňa 30. apríla 2013 (včas), bolo mu možné priznať právo len na vrátenie poplatkov zaplatených dva roky pred podaním žaloby, pretože len tieto poplatky si uplatnil v dvojročnej premlčacej lehote vzťahujúcej sa na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia lehota začala plynúť skôr, keď žalovaná prijala jednotlivé poplatky, najneskôr v čase troch rokov pred podaním žaloby, t. j. subjektívna premlčacia lehota uplynula v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Uviedol, že žalovaná prevzala od žalobcu v období posledných dvoch rokov, t. j. 24 mesiacov vo výške 71,76 eur (24 x 2,99 eur), výška poplatku medzi účastníkmi nebola sporná, preto je žalovaná povinná vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 71,76 eur, čo zodpovedá nepremľčanému nároku žalobcu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 posledná veta Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z., účinného od 1. júla 2016 ďalej len „CSP“).

3. Proti IV. výroku rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) 18. augusta 2017 dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, resp. § 432 CSP. Namietala, že odvolací súd nesprávne nazerá na rozsudok Spolkového dvora zo dňa 7.6.2011 (XI ZR 388/10), hlavne argumenty súdov nižších inštancií o zhode nemeckej a slovenskej právnej úprave neprijateľných podmienok - obe vychádzajú zo smernice Rady 93/13/EHS, a preto sú aplikovateľné aj podľa slovenského práva. Zdôraznila, že podstata komparatívnej metódy pri aplikáčnej praxi nespočíva v tom, že súd nájde právny poriadok, ktorý obsahuje riešenie, ktoré chce dosiahnuť, ale v tom, že ponúkne myšlienky, ktoré sa zdajú byť presvedčivé aj v našom právnom poriadku. Tvrdila, že smernica 93/13/EHS ukladá iba povinnosť tzv. minimálnej harmonizácie, aby si každý štát pripustil vlastný, aj prísnejší štandard harmonizácie. Konštatovala, že cenu stanovuje trh, spotrebiteľ nie je chránený zákonom pred vysokou cenou, ale pred tým, že nevie, aká je skutočná cena; preto sú hlavný predmet plnenia a cena za plnenie podľa čl. 4 ods. 2 smernice 93/13/EHS vylúčené z kontroly neprijateľnosti. Uviedla, že nemecký zákonodarca transponoval smernicu 93/13/EHS, lebo ich dovtedajší systém, § 9 ABGB (rakúskeho Občianskeho zákonníka) z roku 1976 bol a je dostatočný. Kľúčový § 307 BGB (nemeckého Občianskeho zákonníka), preto nie je transpozíciou smernice (lebo sa tu nenachádza ustanovenie o skutočnosti, že predmet a cena plnenia sa nekontrolujú), z čoho vyplýva, že nemecké právo s odvolaním sa na vlastný koncept a jeho skúmanie a vlastné pozitívne pravidlá, poplatky za vedenie úverového účtu zakázalo. Poukázala na rozhodnutie OS Prešov 9 C 191/2013 zo dňa 8.9.2014; odlišné stanovisko predsedu ÚS SR v náleze zo dňa 24.10.2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012, nález ÚS SR III. ÚS 3725/13 z 10.4.2014, § 53 ods. 1, § 56 ods. 1, 2 českého Občianskeho zákonníka - ktorý problematiku upravuje totožne s právom SR. Úprava v Českej republike vychádza zo smernice 93/13/EHS a s použitím komparatívnej metódy sú rozhodnutia českého ÚS aplikovateľné aj na slovenský právny poriadok. Poplatok za vedenie účtu chápe ako cenu plnenia (viď aj viaceré rozhodnutia Rozsudky Obvodného súdu pre Prahu 4, napr. 7 C 308/2013, 9 C 126/2013, 18 C 126/2013, 7 C 294/2013). Uviedla, že poplatok nepredstavuje paušál a je irelevantné, či žalobca využil alebo nevyužil služby, ktoré sú za predmetný paušál ponúknuté. Taktiež konštatovala, že dotknutá zmluvná podmienka môže byť obsahom spotrebiteľskej zmluvy, pretože zmluvná podmienka sa týka výlučne ceny plnenia, to znamená, že je vylúčená z kontroly neprijateľnosti podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušiť a konanie zastaviť.

4. Žalobca žiadal dovolanie žalovanej zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Civilný sporový poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone (§ 421 ods. 1 CSP), alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 420 CSP).

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranu slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmena a/ a b/. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

9. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP vyjadruje všeobecné pravidlo posudzovania prípustnosti dovolania, pokiaľ dovolateľ namieta určitým (presne zákonom vymedzeným) spôsobom riešenie právnej otázky odvolacím súdom. Následne zákonodarca v § 421 ods. 2 a § 422 ods. 1 CSP negatívnou enumeráciou určil okruh rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú vylúčené z dovolacieho prieskumu, a to aj v prípade, ak by spĺňali podmienky prípustnosti podľa všeobecných kritérií uvedených v § 421 ods. 1 CSP. Z uvedeného teda vyplýva, že § 421 ods. 2 CSP a § 422 ods. 1 CSP sú ustanoveniami špeciálnymi (lex specialis) k všeobecnému ustanoveniu § 421 ods. 1 CSP (lex generalis), a teda majú prednosť a dovolací súd tento vzájomný vzťah ustanovení zákona už vyjadril vo viacerých rozhodnutiach ešte za účinnosti predošlej právnej úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 234/2005, 3 Cdo 62/2006, 3 Cdo 96/2006, 3 Cdo 210/2007, 7 Cdo 53/2011, 4 Obdo 19/2017). Dovolací súd ani za súčasnej novej právnej úpravy nevidí dôvod na odklon od svojej vyššie uvedenej judikatúry a považuje ju za plne aktuálnu a aplikovateľnú aj dnes.

10. V prejednávanej veci sa žalobca meritórne domáhal zaplata peňažnej sumy vo výške 138,71 eur s príslušenstvom od žalovanej titulom poplatku za správu úverového účtu (spotrebiteľského charakteru), ktorý zriadila žalovaná pre žalobcu. Súd prvej inštancie okrem meritórneho rozhodnutia vo veci (prvý a druhý odsek výroku rozsudku súdu prvej inštancie), určil v treťom odseku výroku rozsudku aj neprijateľnosť zmluvnej podmienky ohľadne poplatku za správu úverového účtu. Odvolací súd na základe odvolania podaného žalobcom v celom rozsahu tohto rozsudku, podrobil odvolaciemu prieskumu každý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 71,76 eur s 8,75 % úrokom z omeškania od 30. novembra 2012 do zaplata do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, žiadnej zo strán náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal, vo zvyšnej časti (v odseku III. určenia neprijateľných zmluvných podmienok) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V prípade, keď odvolací súd v napadnutom rozhodnutí potvrdil výrok súdu prvej inštancie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, uvedené neznamena, že sa už nejedná o spor o zaplata peňažného plnenia s príslušenstvom. Preto nemožno podľa názoru dovolacieho súdu považovať predmetný výrok III. rozhodnutia súdu prvej inštancie o určenie neprijateľných zmluvných podmienok za čiastkové konanie vo veci samej, nakoľko uvedené určenie nie je „pravým“ predmetom sporu, v danom prípade sa jedná o spor o zaplata 138,71 eur s príslušenstvom. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikát R 63/2014 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2014, ktorý sa týka neprijateľnosti dovolania, pokiaľ výška peňažného plnenia nepresahuje v určitej veci násobky minimálnej

mzdy uvedenej v príslušnom ustanovení procesného kódexu.

11. Žalovaná podala dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu voči potvrdzujúcemu IV. výroku odvolacieho súdu o neprijateľnosti zmluvných podmienok v spore o zaplatenie peňažného plnenia 138,71 eur za vedenie úverového účtu dôvodiac § 421 ods. 1 CSP. Z obsahu dovolania vyplýva, že namieta § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. So zreteľom na ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b/ CSP bolo potrebné vyriešiť otázku, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená výškou peňažného plnenia, o ktorej bolo rozhodnuté odvolacím súdom.

13. Výška minimálnej mzdy v deň podania žaloby (30. apríla 2013) predstavovala 337,70 eur, jej desaťnásobok 3 377 €. Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu (o. i.) o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy. Na danú vec sa teda vzťahuje ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, ktoré prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP vylučuje. Na základe uplatnenia zásady *ratione valoris* pri obmedzení prípustnosti dovolania platí, že dovolanie nie je prípustné vo veciach, ktorých predmetom je výlučne peňažné plnenie v určitej výške. O.. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania pre právne posúdenie (dôvody uvedené v § 421 ods. 1 CSP) na výšku sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho konania. V danej právnej veci je predmetom dovolacieho prieskumu neprijateľnosť zmluvnej podmienky, z ktorej vyplýva peňažné plnenie suma 138,71 eur s príslušenstvom, ide teda o tzv. bagateľný spor, pri ktorom je dovolací prieskum v zmysle vyššie uvedeného neprípustný.

14. Dovolací súd poukazuje aj na § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Žalobca v konaní o zaplatenie 138,71 eur s príslušenstvom vystupuje v konaní ako spotrebiteľ, pričom dvojnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby (30. apríla 2013) predstavoval sumu 675,40 eur (337,70 eur x 2), bez príslušenstva.

15. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Preto najvyšší súd dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (podobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 104/2017).

16. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.